

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **WPB Capital, spořitelní družstvo, v likvidaci**
sídlem Kamenná 835/13, Brno – Štýřice
zastoupena advokátem Mgr. Patrikem Personou
sídlem Bedřicha Smetany 1916, Uherský Brod

proti
žalované: **Česká národní banka**
sídlem Na Příkopě 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady žalované ze dne 13. 12. 2018, č. j. 2018/147110/CNB/110,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bankovní rada žalované podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a § 46c zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o České národní bance“), zrušila rozhodnutí České národní banky ze dne 4. 10. 2018, č. j. 2018/117055/CNB/570, a současně zastavila řízení o žádosti žalobkyně vedené pod sp. zn. S-Sp-2018/00325/CNB/571.
2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 8. 8. 2018 zahájila Česká národní banka na základě žádosti žalobkyně řízení o posouzení podmínek pro výkon funkce člena voleného orgánu družstevní záložny podle § 7 odst. 7 zákona č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, v platném znění (dále jen „zákon o záložnách“). Žádost podala žalobkyně v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Af 31/2014-500 (dále jen „rozsudek sp. zn. 5 Af 31/2014“), jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalované, kterým bylo žalobkyni dle § 28 odst. 1 písm. f) zákona o záložnách odňato povolení působit jako družstevní záložna.
4. Shora označeným rozhodnutím Česká národní banka rozhodla, že posuzovaná osoba nesplňuje podmínky pro výkon funkce člena voleného orgánu účastníka řízení ve smyslu § 7 odst. 7 zákona o záložnách. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad.
5. Nyní napadeným rozhodnutím bankovní rada žalované rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a řízení zastavila. V odůvodnění poukázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 2 Afs 304/2018, kterým byl přiznán odkladný účinek kasační stížnosti žalované proti rozsudku sp. zn. 5 Af 31/2014. Přiznáním odkladného účinku se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí, takže se na rozhodnutí o odnětí povolení působit jako družstevní záložna hledí, jako by nebylo zrušeno. Tato skutečnost má za následek, že žalobkyně nepodléhá povinnosti dle § 7 odst. 7 zákona o záložnách, protože do doby, než bude pravomocně soudem rozhodnuto, se na členy volených orgánů žalobkyně nevztahuje povinnost žádat Českou národní banku o posouzení splnění podmínek pro výkon funkce člena voleného orgánu. Proto bankovní radě žalované nezbylo než řízení zastavit.
6. Pro úplnost soud uvádí, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 2. 2019, č. j. 2 Afs 304/2018-400, zrušil rozsudek sp. zn. 5 Af 31/2014 a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

II. Obsah žaloby

7. Žalobkyně namítá, že jí podaná žádost není zjevně bezpředmětná. Zároveň podotýká, že nepostačuje pouhá bezpředmětnost žádosti, ale musí se jednat o bezpředmětnost „zjevnou“. Bankovní rada žalované však nijak neodůvodnila, proč je bezpředmětnost žádosti zjevná a rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
8. Žalobkyně konstatuje, že z žádného ustanovení zákona o záložnách nevyplývá, že by družstevní záložna v likvidaci nepodléhala dohledu České národní banky. Naopak z dikce § 13 odst. 6 zákona o záložnách výslovně plyne, že likvidátorem může být toliko osoba splňující podmínky podle § 2a odst. 5 téhož zákona. Ustanovení zákona o způsobilosti osob jsou tak přímo použitelná i po dobu likvidace. A ani samotná Česká národní banka v

minulosti výklad o pozastavení dohledu v průběhu likvidace družstevní záložny nezastávala, naopak zahájila správní řízení se žalobkyní v době, kdy byla v likvidaci. Toto řízení bylo zahájeno pro tvrzené nedodržení ustanovení § 7a zákona o záložnách spočívající v údajném nedostatku řídicího a kontrolního systému, tedy v záležitosti typicky spadající do režimu dohledu. A názor o nepodléhání družstevní záložny v likvidaci režimu dohledu České národní banky nezastává ani doktrína.

9. Žalobkyně dodává, že má právní zájem na tom, aby její orgány byly řádně obsazeny. I pokud by platilo, že je v likvidaci, neznamená to, že členové statutárního orgánu zcela ztrácejí svoji působnost (viz § 196 občanského zákoníku). A uvedený závěr potvrzuje též judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 10 Afs 179/2017 – 32). Tento zájem je o to intenzivnější za situace, kdy přesné důsledky odkladného účinku kasační stížnosti na obnovu likvidace nejsou známy a není ani zřejmá osoba nového likvidátora. Z těchto důvodů nemůže být podaná žádost považována za zjevně bezpředmětnou.
10. Dle žalobkyně je pak i prvostupňové rozhodnutí nezákonné. Žalobkyně odkazuje na znění podaného rozkladu a podotýká, že žalovaný se v rozhodnutí o rozkladu nijak nevyjádřil k věcnému posouzení prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatuje, že bankovní rada v napadeném rozhodnutí uvedla důvody, proč se žádost stala zjevně bezpředmětnou. I ze stručného odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutečností bankovní rada žalované vycházela, jakými úvahami se řídila a jaké závěry z toho vyvodila.
12. Žalovaná opakuje, že po přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se na žalobkyni vztahovala omezení plynoucí z § 28h odst. 2 věty první zákona o záložnách, takže žalobkyně nesměla vykonávat žádnou zákonem o záložnách regulovanou činnost a jediná aktivní činnost ve smyslu nakládání s majetkovými hodnotami, kterou žalobkyně mohla za daného stavu „provozovat“, byly úkony směřující k její likvidaci. Úkony směřující k likvidaci však může činit výlučně likvidátor, na něhož ve smyslu § 193 občanského zákoníku přechází působnost statutárního orgánu. Představenstvo má pouze zbytkovou kompetenci ve smyslu § 196 občanského zákoníku a nenakládá s majetkem záložny.
13. Aplikace požadavků stanovených v § 6a a § 7aa zákona o záložnách vůči subjektu bez povolení k činnosti je tedy neúčelná, protože posouzení podmínek pro výkon funkce člena voleného orgánu družstevní záložny ve smyslu § 7 odst. 7 zákona o záložnách má význam pouze u subjektu, který žádá o povolení k činnosti nebo již aktivně „licencované“ činnosti vykonává. Výkon dohledu nad družstevními záložnami, jeho rozsah i „kvalitativní parametry“ je vždy odvislý od konkrétní „fáze existence“ družstevní záložny (a uvedené plyne i z doktríny citované žalobkyní).
14. Navíc tato praxe České národní banky je velmi dobře známa i žalobkyni, neboť její současný předseda představenstva, jehož funkce vznikla dne 8. 12. 2017, tedy v době, kdy žalobkyně neměla povolení k činnosti, nežádal o posouzení podmínek pro výkon funkce člena voleného orgánu.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
16. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí by nebylo na místě posuzovat jeho zákonnost.
18. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být však vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Pro dílčí pochybení v odůvodnění není tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné, kdy je také třeba vzít v potaz, že správní řízení tvoří jeden celek a orgánu druhého stupně nic nebrání se pouze ztotožnit a odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
19. Nepřezkoumatelnost ve výše uvedeném smyslu městský soud u napadeného rozhodnutí neshledal. Bankovní rada žalované v napadeném rozhodnutí sice stručně, ale přezkoumatelným způsobem předešla své úvahy a vysvětlila, proč považuje podanou žádost za zjevně bezpředmětnou. Takto na jedné straně poukázala na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a z něho plynoucí důsledek spočívající v pozastavení účinků zrušujícího rozsudku městského soudu a na straně druhé vyzdvihla, že za této situace žalobkyně nepodléhá povinností stanoveným v § 7 odst. 7 zákona o záložnách. Z těchto úvah lze jednoznačně seznat, z jakých důvodů žalovaná přistoupila k zastavení řízení o žádosti žalobkyně. Jakkoli se žalovaná výslovně nevěnovala tomu, zdali vyřčené závěry způsobují, že žádost žalobkyně je „zjevně“ bezpředmětná, z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dle soudu tuto zjevnost dovodit, protože není na místě přistoupit k derogaci napadeného rozhodnutí pouze z tohoto důvodu. A jestliže bankovní rada žalované zrušila prvostupňové rozhodnutí a zastavila řízení, nebylo její povinností vypořádat odvolací námitky žalobkyně směřující vůči meritornímu posouzení jí podané žádosti ze strany správního orgánu I. stupně, protože ani tato námitka nepřezkoumatelnosti neobstojí.
20. Soud tedy shledal, že bankovní rada žalované postupovala v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí netrpí vnitřní rozporností, nesrozumitelností či nedostatečným odůvodněním. Proto soud přistoupil k posouzení jeho zákonnosti.

21. Podle § 7 odst. 7 zákona o záložnách je družstevní záložna povinna do 10 pracovních dnů ode dne zvolení člena orgánu družstevní záložny doručit České národní bance žádost o posouzení podmínek pro výkon funkce včetně listin osvědčujících splnění těchto podmínek. Pokud Česká národní banka rozhodne, že zvolený člen orgánu družstevní záložny nesplňuje podmínky pro výkon funkce, zaniká výkon funkce dnem doručení tohoto rozhodnutí družstevní záložně.
22. Podle § 28h odst. 2 věty první zákona o záložnách nesmí ode dne právní moci rozhodnutí o odnětí povolení družstevní záložna přijímat vklady a poskytovat úvěry a provozovat další činnosti, s výjimkou těch, které jsou nezbytné k vypořádání jejích pohledávek a dluhů.
23. Podle § 90 odst. 4 správního řádu jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.
24. Podle § 66 odst., 1 písm. g) řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
25. Soud předně podotýká, že napadeným rozhodnutím nebylo meritorně rozhodnuto o žádosti žalobkyně o posouzení podmínek pro výkon funkce člena voleného orgánu družstevní záložny, nýbrž řízení bylo zastaveno pro zjevnou bezpředmětnost žádosti. Soud tedy v nyní vedeném řízení může posoudit toliko naplnění důvodů pro zastavení řízení, aniž by mohl jakkoli hodnotit, zdali posuzovaná osoba splňovala podmínky pro výkon funkce či nikoli. V případě, kdy by soud shledal, že žalovaná chybně řízení zastavila, bylo by její povinností se žádostí žalobkyně znovu zabývat z věcného hlediska; pokud by přitom soud již věcně posoudil podanou žádost, zasáhl by do jejích kompetencí. Proto soud musí odmítnout námitky žalobkyně směřující vůči prvostupňovému rozhodnutí a věcnému posouzení žádosti ze strany správního orgánu I. stupně.
26. K podstatě nyní projednávané věci, tj. zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti, soud uvádí, že výraz „žádost se stala zjevně bezpředmětnou“ znamená, že v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. „Bespředmětnost“ je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobce. Neboli důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam. A tato situace dle soudu nastala v nyní projednávané věci.
27. Soud předně musí dát za pravdu žalované, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti podané proti rozsudku sp. zn. 5 Af 31/2014 byly pozastaveny účinky tohoto rozsudku, tj. zrušení rozhodnutí České národní banky o odnětí povolení žalobkyni působit jako družstevní záložna. Za této situace bylo v době rozhodování bankovní rady žalované (na rozdíl od rozhodování správního orgánu I. stupně) pohlíženo na žalobkyni jako na družstevní záložnu, již bylo správním rozhodnutím odejmuto povolení, a která v důsledku této skutečnosti vstoupila do likvidace.

28. Za této situace se na žalobkyni vztahoval § 28h odst. 2 věty první zákona o záložnách, dle něhož družstevní záložna po odnětí licence nemůže přijímat vklady a poskytovat úvěry a provozovat další činnosti, s výjimkou těch, které jsou nezbytné k vypořádání jejích pohledávek a dluhů. Takto tedy byla velmi významně omezena činnost žalobkyně, a to především ve vztahu k předmětu podnikání družstevní záložny (viz § 3 zákona o záložnách).
29. Regulatorní činnost České národní banky se přitom dle soudu významně odlišuje v jednotlivých fázích působení družstevní záložny. Takto lze odlišit především fázi před udělením povolení k činnosti, fázi faktického působení záložny na základě uděleného povolení a fázi po odnětí povolení k činnosti. Ve fázi po odnětí povolení k činnosti je regulatorní činnost České národní banky značně omezená, a to především z důvodu zákazu výkonu regulovaných činností (viz § 28h odst. 2 věty první zákona o záložnách). Bylo by proti smyslu zákona, pokud by záložna i v případech, kdy žádnou licencovanou činnost nemůže vyvíjet, podléhala důsledné kontrole ze strany České národní banky, neboť účelem regulatorní činnosti je, aby záložna dodržovala všechny své povinnosti při výkonu licencované činnosti. Proto i posouzení podmínek pro výkon funkce člena voleného orgánu družstevní záložny ve smyslu § 7 odst. 7 zákona o záložnách má význam pouze u subjektu, který žádá o povolení k činnosti nebo již aktivně „licencované“ činnosti vykonává; v těchto případech je nezbytné, aby bylo kontrolováno, zdali jsou do volených orgánů ustavovány osoby k tomu řádně způsobilé, tj. zdali se jedná o osobu důvěryhodnou, dostatečně odborně způsobilou a zkušenou (§ 6a a § 7aa odst. 1 písm. a) zákona o záložnách). Kontrola splnění podmínek u člena voleného orgánu záložny, které bylo odňato povolení k činnosti, by však byla zjevně nadbytečná, neboť taková záložna již nemůže vykonávat licencovanou činnost a v případě, kdy je záložna v likvidaci, je rovněž limitována působnost volených orgánů.
30. Jestliže se žalobkyně dovolává § 196 občanského zákoníku, musí soud zdůraznit, že toto ustanovení dává dosavadním orgánům společnosti pouze zbytkovou kompetenci. Vstupem společnosti do likvidace likvidátor nabývá působnosti statutárního orgánu (§ 193 občanského zákoníku), byť jeho činnost může sledovat jen účel, jaký odpovídá povaze a cíli likvidace (§ 196 odst. 1 občanského zákoníku). Jestliže však žalobkyně nemohla vykonávat žádnou licencovanou činnost, nebyly ve zbytkové působnosti představenstva kompetence, pro které by byl nezbytný dohled České národní banky, včetně kontroly obsazení voleného orgánu družstevní záložny.
31. Odkaz žalobkyně na § 13 odst. 6 zákona o záložnách soud považuje za bezpředmětný, neboť dané ustanovení se výhradně týká jmenování likvidátora a povinností na něj kladených, aniž by z něj bylo možno dovozovat pravomoci představenstva družstevní záložny, jež se nachází v likvidaci, či povinnosti jeho členů.
32. K poukazu žalobkyně na předchozí rozhodovací praxi žalované soud uvádí, že za rozhodovací praxi nelze považovat, že Česká národní banka zahájila se žalobkyní dne 29. 6. 2018 správní řízení pro porušení povinností stanovených v § 7a zákona o záložnách. Poukazované řízení bylo zahájeno v době, kdy na základě rozsudku městského soudu bylo zrušeno předchozí rozhodnutí o odnětí povolení, takže žalobkyně fakticky vystupovala v pozici fungující družstevní záložny. Jestliže v této době žalobkyně nesplňovala zákonné předpoklady pro výkon licencovaných činností, bylo právem České národní banky, aby vůči ní zahájila správní řízení. Tato skutečnost však nemá žádný význam pro nyní posuzované řízení, v němž žalovaná rozhodovala za situace, kdy již byly pozastaveny

právní důsledky rozsudku městského soudu. Okolnost, zda i v tehdejší době byla žalobkyně v likvidaci, nemá zásadní význam. Nadto soud vzal v potaz tvrzení žalované, které žalobkyně nikterak nerozporovala, že předseda představenstva žalobkyně po ustavení do funkce dne 8. 12. 2017, tedy v době, kdy neměla povolení k činnosti, nežádal Českou národní banku o posouzení podmínek pro výkon funkce člena voleného orgánu. Spíše žalobkyně než žalovaná je tedy ve výkladu předmětných norem nekonzistentní.

33. Jestliže se žalobkyně dovolává doktrinárních názorů, tak ty nejsou pro soud nikterak při interpretaci právních norem závazné.
34. Soud tedy uzavírá, že v případě, kdy bylo žalobkyni jako družstevní záložně odňato povolení k činnosti, nebylo na místě, aby Česká národní banka jako dohledový orgán posuzoval, zda osoba jmenovaná do funkce představenstva žalobkyně splňuje podmínky výkonu této funkce. Tato dohledová kompetence by zjevně nesledovala účel zákona, neboť žalobkyně již nemohla vykonávat činnost, na níž Česká národní banka dohlíží. A výklad předestřený žalovanou nelze považovat za projev libovůle, nýbrž jí podaná interpretace zákonných norem odpovídá smyslu zákona o záložnách.
35. Za této situace se pak soud ztotožňuje s bankovní radou žalované, že bylo na místě řízení o žádosti žalobkyně zastavit pro zjevnou bezpředmětnost žádosti. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku sp. zn. 5 Af 31/2014 představovalo takovou změnu okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobkyně již nemohlo mít pro žalobkyni žádný význam. Jestliže opět vyvolávalo právní účinky rozhodnutí žalované o odnětí povolení k činnosti, bylo bez významu, zda osoba jmenovaná do funkce člena představenstva splňuje podmínky dané zákonem o záložnách, neboť žalobkyně již stejně nemohla vykonávat jakoukoli licencovanou činnost. A proto bylo nadbytečné, aby žalovaná posuzovala splnění zákonných podmínek vyžadovaných po členech volených orgánů družstevní záložny.
36. Za této situace bylo plně v působnosti žalobkyně, jakou osobu jmenuje členem představenstva, neboť to disponovalo pouze omezenými pravomocemi, které nenáležely likvidátorovi žalobkyně. Proto se žalobkyně nemůže dovolávat právního zájmu na tom, aby její orgány byly řádně obsazeny, neboť jejich obsazení bylo plně v její kompetenci.

VI. Závěr

37. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. března 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu